

намѣри поне нѣколко думы отъ графиниѣтъ до него, срѣщнѣ въ пѣтечкѣтъ на крайбрѣжіето единъ дребенъ и съ отсоченъ тѣрбухъ человекъ, тѣй като халосанъ, и му ся стори че го познаваше. А той бѣ Нѣмецътъ Меркрафъ, старъ докторъ и твърдѣ ближень пріятель на графиниѣтъ, който, като позна Волскаго, когото бѣ виждалъ много пѣтя у Графинины въ Парижъ, взрѣлъ ся въ него. Волскый ся завтече и безъ всяко друго прѣдисловіе извика :

Дѣ е ты.

Пріятелю, казва му докторътъ, като го хванѣ за рѣкъ, видѣхъ графиниѣтъ прѣди да трѣгне, и ми заповѣда да ти обадиж нѣщо серіозно. Но то е работа за коѣто не може да ся говори тука на пѣтътъ. За туй, молиж ти ся, да идемъ, ако щешъ, въ гостилницѣтъ, дѣто можемъ да си попріказваме колкото щемъ.

Въ пѣтътъ, като вървѣхъ, докторътъ му посочи Островътъ на Ладитѣ и, — коя е там оонази статуя ? казва му, смѣящецъ ся сардонически. . . . тамъ дѣто е кѣдѣ Островътъ ? . . .“

— Тя е статуята на Жанъ Жакъ Руссо.